

SOBOTA, ÚNOR 18, 2012

Ivo Telec: ACTA nejsou akta ani akty

Padl Megaupload. Úředně skončil provoz obřího elektronického úložiště „informací“ a „dat“ zpřístupňovaných podnikateli veřejnosti k hromadnému stahování. Namísto filmů a hudby si můžeme napříště stáhnout znak FBI. Jedná se o esteticky působící zásah státu! Servery několika vlád nebo ministerstev neodolaly nepřátelským útokům. Zahltily se úmyslným útočným přetížením a dočasně přestaly pracovat. Co se to všechno děje? Nic zvláštního, jen k nám přišla ACTA.

Málokterá mezinárodní smlouva má u části společnosti tak špatnou pověst jako mnohostranná Obchodní dohoda proti padělatelství (Anti-Counterfeiting Trade Agreement) z roku 2011, v anglické zkratce ACTA, kterou Česko v lednu 2012 podepsalo v Tokiu. A to tato dohoda ještě ani nevstoupila v platnost! Obchodní dohoda má vázat Japonsko, Koreu, Austrálii, Nový Zéland, Kanadu, Maroko, USA, Mexiko, Singapur, Švýcarsko a EU a její členské země. Signatářů je již asi 31. Nepřekvapuje, že stranou stojí Čína, Indie a Brazílie, které nebyly přizvány, a také Rusko, jež teprve nyní vstupuje do Světové obchodní organizace založené před osmnácti lety. Dohoda ACTA byla sjednána mezi některými členy Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) a zároveň mezi převážně „tvrdým jádrem“ Světové obchodní organizace.

Obchodní dohoda proti padělatelství (ACTA) má platit mimo Světovou obchodní organizaci (WTO) i mimo Světovou organizaci duševního vlastnictví (WIPO). Dohoda ACTA má oproti velmi podobné Dohodě o obchodních aspektech práv k duševního vlastnictví (TRIPS) z roku 1994, která je vázána na Světovou obchodní organizaci, právně politickou výhodu, že lze, aby k ní přistupovali i nečlenové Světové obchodní organizace, a to podle konkretizovaných vysokých standardů prosazování práv duševního vlastnictví, jaké známe např. z EU od roku 2004. V tomto srovnání je Dohoda ACTA politicky pružnější a zároveň zpřísnuje či rozšiřuje dosavadní standardy dle Dohody TRIPS z roku 1994. Srov. též mezinárodněprávní jev zvaný TRIPS-plus, kdy dvoustranné nebo vícestranné smlouvy mezi některými členy Světové obchodní organizace (a tedy i mezi signatáři Dohody TRIPS) ovlivňují právní poměr i vůči třetím zemím. Nutno dodat, že dosavadní Dohoda TRIPS byla přijata v roce 1994, tj. v době, kdy dnešní „společnost sítí“ ještě nebyla rozvinuta. Hlavním autorskoprávním problémem vyspělých zemí tehdy byla práva k počítačovým programům, resp. počítačové právo jako takové. Vždyť teprve v roce 1992 došlo k prvnímu běžnému připojení k internetu z Československa, a to prostřednictvím sálového, nikoli osobního, počítače.

Dohodě ACTA je vytýkáno mnohé. Právem i neprávem. Právem snad to, že byla vyjednávána v jedenácti kolech v režimu státem utajovaných skutečností ve stupni „vyhrazené“ na přání jednoho ze států.

Ačkoli takovýto postup nebyl občansky legitimní ani obvyklý, a to nejen s ohledem na parlamentní orgány EU, které samy moc nevěděly, jak vyjednávání pokračují, do značné míry

jej chápu. Část „společnosti sítí“ totiž vnímá tuto dohodu jako vsutku mimořádnou pohromu. Podotýkám, že zholá nepatřičně, což dále mírně rozvedu. V průběhu vyjednávání proto bylo možno reálně očekávat hrozbu i dokonání násilných útoků namířených proti politické vůli přijmout takovouto mezinárodní smlouvu a proti příslušným státním institucím.

Také bych byl nerad, jestliže by mi násilníci třeba i opakovaně úmyslně útočili na počítačový server (majetek) s cílem ovlivnit mezinárodní politické a právní dění ve svůj zájmový prospěch. Nedivím se proto neobvyklosti způsobu přijímání této mezinárodní smlouvy. Politický pláč některých evropských poslanců mi proto přijde poněkud nepatřičný. Ocitli jsem se totiž v ohnisku počínající globální kybernetické války. Jen malé a poměrně mírné a občasné války ... zatím. Nikoli však války „studené“, ale „horké“, bojované naostro. Války se škodami na majetku, chodu států i některých soukromníků, kteří prosazují „jiný názor“ než pobouřený dav či ideologičtí „piráti“ anebo zloději. – Nezapomínejme ani na kybernetický útok na Estonsko v roce 2007 po zbourání sovětského pomníku neznámého vojína v Tallinu.

Přímou politickou akci, již se v případě Dohody ACTA projevila „elektronická občanská neposlušnost“, ale nelze nazvat jinak nežli násilím a až politickým vydíráním slabšího státu na citlivém místě. Možná to má něco společného s politicky postdemokratickou „informační společností“, avšak s politickou společností „demokratickou“ to nemá společného pranic.

O samotné Dohodě ACTA panují rozličné fámy. Přišla v době, která je emočně rozjitřena americkými návrhy některých zákonů týkajících se „hrozeb on line“ (SOPA a PIPA) i zmíněným americkým „megazásahem“ proti Megauploadu. Starší francouzské právo z roku 2009, týkající se šíření a ochrany tvůrčích děl na internetu (HADOPI), také klidu moc nepřispělo, jestliže byl nutný ústavní zásah francouzské Ústavní rady. (Srov. u nás neznámou zahraniční veřejnoprávní zásadu práva informačních a telekomunikačních technologií (ICT law) „třikrát a dost“, uplatňovanou při určitých zneužitích sítě elektronických komunikací.) Vzplanuté vášně části lidu, zejména mládeže a libertariánů, jsou silné.

Podíváme-li se však do konečného znění Dohody ACTA, zjistíme, že hrany se hodně otupily a závazky z dohody vyplývající pro nás nepředstavují v podstatě nic nového.

Podle předběžného právního náhledu by v důsledku ratifikace této dohody nebylo zapotřebí v českém právu zásadně nic měnit. Anebo nikoli nic podstatného, snad některý detail, který by si možná vyžádal upřesnění. Podobně to v zásadě (nikoli snad bezvýjimečně) platí i pro právo EU.

Účel Dohody ACTA spočívá ve vzájemném uznání a zároveň sladění vysokých standardů ochrany duševního vlastnictví mezi signatářskými státy, a to pro obchodní cíle. Již z názvu „obchodní dohoda“ proti padělatelství vyplývá, že dohoda není směřována proti politické svobodě či soukromí, jak jí bývá falešně podsouváno, ale naprosto jinam. Do světa trhu a mezinárodního obchodu. Podobně jako Dohoda o obchodních aspektech práv k duševnímu

vlastnictví (Dohoda TRIPS) z roku 1994 anebo regionální úpravy jednotného trhu Evropské unie, resp. Evropského hospodářského prostoru. Dohoda ACTA zajímá mezinárodní obchodníky, nikoli totalitní politiky, kteří si vystačí bez ní. Pravda, překážky obchodu ale někdy bývají chápány poměrně široce.

Sám si kladu otázku nad zákonodárně politickým trendem rozšiřování civilního trestání (punitive damages). Souviset to někdy může i s odklonem od trestní represe (viz např. český trestní zákoník z roku 2009), kdy může naopak přitvrzovat trestání civilní. Nejde ale o žádné specifikum Dohody ACTA, stačí se podívat i do dnešního občanského zákoníku nebo některých jiných českých zákonů, současných i někdejších.

O odchylkách mezi Dohodou ACTA z roku 2011 a Dohodou TRIPS z roku 1994, která má 153 signatářů z celého světa, by sice bylo možné psát disertace, ale to je asi tak všechno. Trochu věc publicisticky zjednodušuji, ale nikoli příliš. Dohoda ACTA obsahuje závaznou část, nezávaznou část a část ryze organizačně-technickou. ACTA zpřísňuje starší Dohodu TRIPS, byť se tak děje mimo Světovou obchodní organizaci, což ovšem může být mezinárodně politicky diskutní. Pár členů Světové obchodní organizace se „utrhlo“. Kvůli trestněprávnímu prosazování práv duševního vlastnictví, jinak již dávnému, sebou EU „strhla“ i své jednotlivé členské státy. Jedná se však o otázky primárně obchodně politické, nikoli právní. A už vůbec nikoli o otázky politické ve všeobecném smyslu „svobody internetu“.

Na druhou stranu, jak již bylo řečeno, ACTA nepřináší do českého právního prostředí nic zásadního, co by mu již nebylo po léta známo. Díky evropskému komunitárnímu právu z roku 2004, resp. 2001 mnohá ustanovení odpovídající závazným ustanovením Dohody ACTA u nás platí od roku 2006, resp. již od roku 2000, kdy byl přijat dnešní autorský zákon, který o rok předběhl právo Evropských společenství. Celní záležitosti práva duševního vlastnictví u nás výslovně řešíme od roku 1996, resp. 1999. Dosavadní ustanovení, na nichž je založena Dohoda ACTA, nalezneme nejen v autorském zákonu, ale též v zákonu o vymáhání práv průmyslového vlastnictví a v zákonu o ochraně práv k odrůdám rostlin; třeba práv k odrůdám brambor nebo vinné révy. Nemluvě o českých předpisech celních a soudně nebo správně trestních. V roce 2009 přitvrdil nový český trestní zákoník, když související trestné činy velkého rozsahu označil za zločiny a zvýšil u nich horní sazbu trestu odnětí svobody z dosavadních pěti na osm let. V roce 2000 již byla zvýšena horní hranice pokut za přestupky podle autorského zákona. Můžeme též připomenout, že na ochraně veřejného blaha vnitřního trhu před padělkami nebo nedovolenými napodobeninami duševního vlastnictví, které mohou, krom jiného, klamat spotřebitele a uvádět je v omyl o původu či kvalitě zboží, se léta podílejí celkem čtyři orgány veřejné moci, které jsou nadány svými věcnými působnostmi: Česká obchodní inspekce, Státní zemědělská a potravinářská inspekce, Státní veterinární správa a celní úřady.

Mnohé právně podstatné věci byly dávno mezinárodně upraveny ve dvou mnohostranných internetových smlouvách Světové organizace duševního vlastnictví z roku 1996, které vstoupily v platnost v roce 2002 a jichž se účastní 89 států. Nic nového pod Sluncem, řekl by

právník.

Někteří právně nezorientovaní politici ale mluví jinak. Zvláště pak ti, kteří přiznávají, že Dohodu ACTA nečetli. Ve skutečnosti jim proto nemůže jít o přiměřený věcný pohled a rozmysl, nýbrž spíše o stranický nebo osobní populismus. Vhodné je předem volit slova, nežli vyvoláme poplašné zprávy na veřejnosti, za něž morálně a politicky odpovídáme. Vystrašená, a tudíž lehce ovladatelná anonymní masa věci neznalých občanů se začne bránit neexistujícímu nebezpečí. Třeba i tak, že „preventivně demokraticky“ poškodí veřejný majetek Poslanecké sněmovny, jak se stalo. Anebo poškodí majetek soukromý, jak se rovněž stalo. Žel, na vyvolání téměř až davové psychózy se podílejí i někteří právně nezorientovaní novináři včetně těch z nich, kteří se prohlašují za odborníky na „informační technologie“.

Uvedme věc na pravou míru:

- O odpojování domácností od internetu není v Dohodě ACTA ani slovo.
- Dohoda ACTA nezakazuje domácí stahování nebo jiné zhlížení ani vkládání filmů, fotografií, map či poslech hudby pomocí sítě elektronických komunikací pro neobchodní osobní potřebu. Natož, aby snad zaváděla kriminalizaci takového chování.
- Ochrana soukromí, a tudíž i volné užití uměleckých či vědeckých děl nebo zvukových záznamů či televizního vysílání pro neobchodní osobní potřebu zůstává nedotčena.

Je přitom obecně známo, že práva duševního vlastnictví zásadně vyvolávají účinky v obchodu (hospodářství a na trhu) či alespoň na veřejnosti, nikoli však v soukromí. V tom celosvětově spočívá právní zásada práva duševního vlastnictví, jež je na této zásadě léta vybudováno. Dílčí výjimky z této zásady, týkající se pouze práva autorského, platí u nás (i jinde) už po léta; Dohoda ACTA si jich ale nevšímá. Platí tedy, že oddělení soukromí od obchodu (hospodářství a trhu) je nezpochybnitelnou právní zásadou práva duševního vlastnictví na úrovni mezinárodní, evropské unijní i české. Dohoda ACTA na tomto principu nic nemění. (Srov. však ty státy, které nevyužily dobrodiní Dohod TRIPS a ACTA a na svých celních územích neupustily od celního dohledu nad neobchodním zbožím v osobních zavazadlech cestujících, pokud jde o padělky duševního vlastnictví.)

Bezpochyby je proto psychologicky a politicky zajímavé, jak se některé parlamentní a dokonce i vládní politické strany nechávají, poněkud iracionálně, politicky ovlivnit téměř až davovou psychózou a ideologií okrajových mimoparlamentních politických stran typu České pirátské strany, která dlouhodobě snáší veřejně deklarovanou podporu ideově vyhrocených, krajních a politicky převážně demagogických, internetových Pirátských novin, s nimiž je dílem personálně propojena, či z jejich ideové a mediální podpory přímo těží stranicko politický kapitál.

Na světlo alespoň vychází sociální desorientovanost nebo pokryteckost některých parlamentních a vládních politických stran a jejich zájem spíše o sebe samé, krátkozrace projevovaný populismem. A to namísto legitimně očekávatelného setrvalého veřejného zájmu na veřejném pořádku v otázkách trhu, který ovšem vyžaduje věcnost, rozvahu a znalost stavu. A také alespoň trochu moudrosti (a spravedlivosti). Nikoli pouze stranicko politický kalkul, co může být zrovna nyní pro určitou politickou korporaci mediálně výhodné (rozuměj u části lidu líbivé).

K politickému prohlášení polského a po něm nápodobně českého premiéra o „pozastavení“

ratifikace Dohody ACTA za účelem její „důkladné analýzy“ lze říci jedině. Copak Dohoda ACTA nebyla důkladně prozkoumána před jejím podpisem, k němuž prezident republiky na základě vládního doporučení zmocnil velvyslance? Pokud by skutečně nebyla tato obchodní dohoda předem důkladně prozkoumána, pak se by vláda dopustila vadné správy veřejných věcí, neboť by při výkonu veřejné moci jednala přinejmenším nezodpovědně či neodborně. Pokud by však Dohoda ACTA byla předem důkladně prozkoumána, o čemž jsem přesvědčen i se znalostí dotčené části české veřejné správy, a doporučena k podpisu, přičemž premiér až následně po násilí „pirátů“ politicky uhnul, pak bychom měli v čele vlády slabého politika. Anebo člověka, který nevěří vlastním úředníkům, jež podle všeho odvedli dobrou (a běžnou) práci. V lepším případě se jedná jen o taktický manévr do doby nežli bude zlepšena elektronická ochrana vládních serverů před dalšími útoky ... Nakonec, politickým slibem „důkladné analýzy“ nezarmoutíš. V násilnické době lze chápat i takovýto slib.

Škoda, že u nás nemáme politickou stranu, která by měla odvahu veřejně říci, že ideologickým cílem elektronického násilí na státním i soukromém majetku může být touha po cizím soukromém vlastnictví bez ohledu na vůli vlastníka (tvůrce a investora). Neboli nutková touha některých „příslušníků informační společnosti“ (zejména některých mladistvých) zdarma a pohodlně se bavit, která může být na povrchu oděna do politicky líbivých frází o „svobodě informací“ (rozuměj svobodu veřejného provozování cizích filmů a hudby zdarma a jejich nákup po síti zdarma). Část informační ideologie je tak zásadně srovnatelná s letitými myšlenkami komunistického rázu. Sovětský komunistický politický model „socialistického vynálezeckého práva“ či „socialistického autorského práva“ byl přitom v Československu opuštěn po roce 1989. Politicky nuceně jsme si tento „model zítřka“ u nás vyzkoušeli po dobu čtyřiceti let a zjistili jsme, co nám všem mělo být od počátku zřejmé, totiž, že to nefunguje. Pokusy odpoutat se od tohoto modelu, které se u nás objevily v právní politice kolem roku 1968, byly komunisty krátce nato zakázány a ideologicky zkritizovány. Představitelé těchto snah byli politicky a pracovně postiženi a pronásledováni.

Jen nepřímou s ACTA souvisí nedávný případ odstavení elektronického datového shromaždiště Megaupload. Jednalo se o zásah USA v součinnosti s některými dalšími státy. Časově i věcně nám však obojí spadá v jedno.

Na první pohled mohou slavit vlastníci práv z duševního vlastnictví. Otázkou ale je, kdy se bude situace opakovat, protože společenský problém do značné míry přetrvává. Žijeme v převážně materialistické společnosti, kde pro mnohé platí „nevaž se, odvaž se“ neboli kultura vyžití. Někdy násobená i vlastní tvůrčí neschopností, rozmazleným sobectvím a neúctou k cizímu. Cizí lze získat „nesnesitelně lehce“. Zdarma v domácím pohodlí. Doslova v papučích. Pokušení je proto silné.

Namísto toho můžeme nabídnout vzájemné podporování. Tvůrci, producenti, vynálezci, investoři i zákazníci se vzájemně potřebují. Slavit proto mohou ti, kteří chápou situaci a jednají v porozumění a s citem. Na druhou stranu, nikdo se nechce nechat okrádat „podnikavými“ zloději. I takoví lidé jsou totiž ve hře. Kdo chce mít internetovou živnost s „informacemi“, ať ji svobodně má! Ale za své a ze svého. Dohoda ACTA a celé právo duševního vlastnictví není zásadně namířeno proti tomu, co děláme v soukromí doma. Ochrana soukromí má zásadní přednost. V soukromí nejde o obchod. Licenci nepotřebuje ten, kdo si na doma běžně stáhne film či hudbu z internetu či jinak je zhlédne, nýbrž ten, kdo ji tam k tomuto účelu veřejně zpřístupní anebo jinak veřejně šíří (sděluje po síti veřejnosti).

Rozum však velí, že něco asi není v pořádku, jsou-li mi nabízeny zdarma ke stažení zbrusu nové světové filmy, které ještě neoběhly kina, o televizi nemluvě, zatímco na jiných internetových stránkách se za filmy a hudbu platí. Ano, něco není v pořádku hospodářsky, mravně a právně na straně nekalého podnikatele s „informacemi“ na síti. Sám, coby domácí stahovač pro sebe, nejsem právně vinen. Morální spoluvinu ale nesu. Tichý hlas svědomí někdy říká: „je to nějaké divné, nedělej to ...“. Touha po vlastní libosti (pokušení) ale bývá silnější. Zda nakonec i přesto půjdu do kina nebo na živé hudební vystoupení, je věcí jinou. Stejně tak i to, že má činnost může někdy nepřímo, mimoděk, podpořit i legální výnosy či přispět k obecné známosti umělců, k jejich uměleckému prosazení apod. Je však věcí umělců (jejich svobodnou vůlí), jakým způsobem, kdy a kde se chtějí umělecky prosadit (mediálně „zviditelnit“), anebo naopak zůstat v pozadí.

Morální problém spočívá v tom, že neuznávám svobodnou vůli tvůrce nebo investora zpřístupnit nebo naopak nezpřístupnit film, román, fotografii nebo hudbu na internetu a kdy a jak tak učinit. A také v jaké kvalitě. Pánem věci není domácí stahovač ani podnikatel v „informačních službách“ (prostředník), který mu to pro svůj zisk umožňuje, nýbrž tvůrce a investor, bez nichž by nic kloudného a pozornosti hodného nevzniklo. Zde je ale začarovaný kruh, který je nutno rozlomit. Přít se můžeme o způsobu rozlomení tohoto kruhu; třeba o vhodnosti nebo účinnosti generální prevence civilní nebo trestní represe.

Domácí stahovač filmů nebo hudby se chová – s jistou morální výhradou – o své svobodné vůli v soukromí, do něhož patří i jednotliví lidé s ním spojení rodinným nebo osobním poutem; např. rodinný přítel. Do právního problému se domácí stahovač (a podobně činný člověk) zásadně dostává teprve tehdy, jestliže vykročí ven ze svého soukromí. A to až tehdy, když se stává veřejným zpřístupňovatelem dosud chráněných cizích výsledků veřejnosti, a to bez licence (souhlasu) k veřejnému užití, a kdy se zároveň stává soutěžitelem na hospodářském trhu s uměním.

Navození protiprávního stavu veřejného uživatele a nekalého konkurenta ale může někdy odviset od „pouhého“ technického nastavení systému na straně podnikatele se shromaždištěm elektronických „dat“. Jednoduchou technickou operací jako je kupříkladu domácí stažení filmu nebo hudby či jiná podobná síťová operace totiž může dojít k veřejnému „zmnohočetnění“ neboli k jevu „sdílení informace“ na veřejnosti a s veřejností, což již není ničím jiným nežli sdělováním veřejnosti v právním smyslu mezinárodním, evropsko unijním i českém, jež však odvisí od opomenuté vůle třetí osoby, vlastníka práva, o jehož statek se jedná.

Trestně vinen je podnikatel úmyslně poskytující ukládací internetovou službu tohoto druhu. Takovou osobu tíží i soukromoprávní odpovědnost za službu, již dochází k zásahu do cizího práva a zároveň k nekalé soutěži na trhu. Soukromoprávní odpovědnost za čin veřejného sdělování dosud chráněných statků formou „sdílení“ vybočujícího ze soukromí ovšem stíhá i sdíleče, protože již přestal být volným domácím stahovačem v soukromí, neboť vstoupil na veřejnost a navíc na hospodářský trh, a to bez ohledu na vlastnické právo jiného.

Domácí stahovač, který se proměnil ve veřejného sdíleče (veřejného uživatele na právní a hospodářské úrovni kupříkladu provozovatele kina, nakladatele nebo obchodníka s filmy a hudbou on line či televizního vysílatele) může za určitých okolností nést dokonce i správně trestní, popř. soudně trestní odpovědnost (podobně jako kterýkoli jiný veřejný uživatel

cizího).

Sdíleč ovšem mohl jednat třeba v právním omylu; např. v omylu o tom, že na síti veřejně nabízené filmy a hudba jsou právně volné. Veřejná osvěta, že tomu tak většinou není, bývá ovšem široká a někdy i docela působivá. V podobném právním a morálním postavení jako sdíleč (zpřístupňovatel cizího majetku veřejnosti) se ocitá i vkládač chráněných děl apod., který je ukládá do elektronického veřejného shromaždiště na síti, čímž se rovněž tak stává zpřístupňovatelem dosud chráněných předmětů veřejnosti. Nicméně, zde končí „právní hrátky“ a začíná širší společenský problém.

Předesílám, že nejen jako obhájce a spoluautor autorského zákona z roku 2000, ale zejména jako občan obecně odmítám trestní politiku kriminalizace nekomerčního veřejného užívání dosud chráněného duševního vlastnictví. Naštěstí u nás platí výslovný legální příkaz subsidiarity trestní represe, která smí nastoupit až na druhém místě (právní princip ultima ratio). Dohoda ACTA na tom nic nemění.

Při hledání společenského řešení tohoto problému ovšem musíme brát v potaz (a to i po právní stránce) okolnosti každého jednotlivého případu. Nezapomeňme, že k činu mohlo dojít třeba ze škodolibosti nebo pomsty, ve větším rozsahu, dlouhodobě a celosvětově, na stovkách či tisících filmech nebo hudebních dílech anebo v rámci organizované skupiny, která si ve vlastním hospodářském zájmu předem vše naplánovala pro svůj prospěch z cizího, aby se následně zbaběle „ukryla“ někde na síti.

Na druhou stranu může jít o něco zcela „školáckého“ či drobného, co lze velkoryse přehlédnout. Anebo o jednání zralé „jen“ pro výchovnou pozornost rodičů a školy, směřující k respektování vůle jiného a ke vštěpení úcty k cizímu talentu, cizímu právu, hospodářství a vlastnictví. Vyloučit nelze ani to, že určitý veřejný uživatel byl laikem v technických věcech internetu a informačních technologií, s nimiž nebyl obeznámen nad jednoduchou zákaznickou úroveň. Zrovna tak ale nelze vyloučit ani účastenství na přečinu až zločinu na straně návodce vzbuzujícího u jiného rozhodnutí dát se na dráhu, kterou slušní lidé (a jejich státy), jde-li o značný rozsah činu, považují za zločin. Pomocníkem může být i právní nebo technický rádce usnadňující svými radami spáchání až zločinu. Pro to všechno jsou mimořádně citlivé otázky kriminalizace mladistvých (nejen v těchto případech). Tam, kde by se jinak jednalo až o zločin porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi (§ 270 odst. 3 tr. z.), u mladistvých půjde vždy „jen“ o provinění.

Objektem zájmu represivních orgánů mají být v první řadě podnikatelé v informačních službách, kteří něco takového úmyslně umožňují z důvodu své ziskuchtivosti z doprovodných reklam či placených služeb à la prémiové účty zákazníků apod. Tito lidé (trestné jsou i právnické osoby) jen těží ze všeobecné touhy po snadné zábavě a z nezájmu rodičů o to, co jejich nezletilé děti vlastně dělají. Hlavně, když „sedí u počítače“ a je „klid“. Skutečnými parazity internetu jsou někteří podnikatelé v informačních službách.

Nepohoršujme se proto nad odvahou orgánů USA razantně zasáhnout proti Megauploadu. Nedokáží si ale představit podobnou profesní odvalu a právní odbornost některých českých státních zástupců a policejních orgánů.

Škoda, že ACTA nejsou akty ...

Dílo lze veřejně užívat na základě autorovy veřejné nabídky licence Creative Commons BY-NC-ND: Uveďte autora – Neužívejte komerčně – Nezasahujte do díla 3.0 Česko
<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/cz/>

Autor: Vojtěch Šimíček

Zdroj: <http://jinepravo.blogspot.com/2012/02/ivo-telec-acta-nejsou-akta-ani-akty.html>